

Nuance vermorzeld door overacting

TONEEL *Mightysociety6*, concept, tekst en regie: Eric de Vroedt, gezien: 10/1, Frascati. Daar nog t/m 17/1. Tournee.

Het openingsbeeld van *Mightysociety6*, een stuk van Eric de Vroedt over de Nederlandse missie in Afghanistan, doet het ergste vermoeden. In een decor van spaanplaat, tl-lampen en plastic tuinstoelen staat een geknevelde gevangene met een Albert Heijntas over zijn hoofd. Een bouwlamp en een camera staan op hem gericht. Hij wordt op een vernederende manier ondervraagd door een vrouwelijke soldaat. Naast de gevangene geniet de Nederlandse commandant Kurt Prins van klassieke muziek.

De Vroedt zet de toon met een duidelijke verwijzing naar de barbaarse behandeling van de gevangenen in de Aboe Ghraibgevangenis. En daar bovenop komt hij nog eens met het cliché van een legerleider die enerzijds martelingen toestaat en anderzijds luistert naar klassieke muziek, de ultieme uiting van beschaving. We houden ons hart vast voor een parade van geheven vingers.

Maar die conclusie is voorbarig. De Vroedt appelleert met opzet aan het beeld van de oorlog, zoals dat via de media in ons geheugen wordt geprent. De komende twee uur zal hij dat beeld proberen te deconstrueren.

De gevangene blijkt een Afghaan met een Nederlands paspoort. Hij draagt de naam Marco en is als special commando naar de Nederlandse basis uitgezonden om onderzoek te doen naar het beleid van Prins. Deze commandant blijkt geen beul, maar een twijfelaar, die bovendien hopeloos verliefd is geworden op een Afghaanse vrouw, de zus van Marco. Hij is sentimenteel. Hij luistert weliswaar naar Schubert, maar dan wel in muzakuitvoering.

Prins is overdonderd door de Taliban. Ze hebben tien van zijn mannen, onder wie zijn zoon, afgeslacht en opgehangen. Prins laat ze rotten aan de bomen in de hoop dat de Afghanen bij de aanschouwing daarvan breken. Uiteindelijk breekt hij zelf.

De Vroedt toont een moedige en bij vlagen virtuoze vorm van engagement. De teksten zijn met humor geschreven. Maar in technisch opzicht schort het een en ander aan *Mightysociety6*. Het is een optelsom van monologen, er wordt weinig samen gespeeld. Alleen Hein van der Heijden, de ondercommandant, speelt

ook als hij geen tekst heeft. Zijn lichaamstaal spreekt boekdelen.

Er zijn te veel herhalingen. De minnares van Kurt vertelt in twee monologen exact hetzelfde verhaal over het bruisende Afghanistan van vóór de Taliban. Prins legt vaker dan nodig is, uit dat goed en kwaad nauwelijks van elkaar zijn te onderscheiden in deze oorlog.

Tot slot als Prins breekt, omdat zijn dochter op bezoek komt, breekt iedereen. De pleuris breekt uit en alle nuance, die met zorg is aangebracht, wordt met een ellenlange scène en buitenzinnig schreeuwen vermorzeld onder een ondoordringbare laag overacting.

MAARTJE DEN BREEJEN